

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Rádio Pálava, s. r. o.**, se sídlem Brněnská 3163/38, Hodonín, zastoupený Mgr. Ing. Janem Vavřinou, advokátem se sídlem Na Poříčí 1046/24, Praha 1, za účasti: **1) NONSTOP, s. r. o.**, se sídlem M. Hübnerové 12, Brno, **2) AZ Rádio, s. r. o.**, Lidická 1005/23b, Brno, zastoupené JUDr. Olgou Erhartovou, advokátkou se sídlem Nad Petruskou 1, Praha 2, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované a osoby zúčastněné na řízení 2) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2011, č. j. 3 A 53/2011 - 75,

takto:

I. Kasační stížnosti žalované a osoby zúčastněné na řízení AZ Rádio, s. r. o., **se zamítají**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení NONSTOP, s. r. o. **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 7. 2011, č. j. 3A 53/2011 - 75, zrušil rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „stěžovatelka A“) ze dne 28. 2. 2011, sp. zn./Ident.: 2010/1372/CUN/AZR, zn.:CUN/725/2011, kterým stěžovatelka A udělila provozovateli AZ Rádio, s. r. o. (dále jen „stěžovatel B“) souhlas se

změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového vysílání prostřednictvím vysílačů programu AZ Rádio podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., ve znění pozdějších předpis, (dále jen „zákon o vysílání"), spočívajících ve změně názvu označení programu ze stávajícího na nový MAGIC BRNO. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že zákon o vysílání vedle licenčního řízení také umožňuje, aby došlo ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívající ve změně názvu programu ve smyslu ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání. Provozovatel vysílání s udělenou licencí je tedy po dobu jejího trvání oprávněn požádat stěžovatelku A o souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci spočívající ve změně označení programu. V daném případě stěžovatel B podal žádost o udělení souhlasu se změnou označení programu a stěžovatelka A v napadeném rozhodnutí uvedla, že „odůvodnění rozhodnutí není třeba" s poukazem na ust. § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád"). Podle názoru městského soudu si stěžovatelka A již z průběhu dosavadního řízení (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 8 A 126/2010) musela být vědoma toho, že účastenství v daném řízení se žalobce (dále jen „účastník řízení") domáhal již před vydáním napadeného rozhodnutí. Městský soud se tedy zabýval a priori otázkou, zda uvedené odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo dostatečné a adekvátní. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu pak dospěl k závěru, že tomu tak není a v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 171, z něhož vyplývá, že rozhodnutí, u nichž procesní úprava nestanoví povinnost jejich odůvodnění, jsou zpravidla rozhodnutími, která významně nezasahují do práv účastníků řízení ani třetích osob a u nichž není ani předpoklad jejich dalšího přezkoumání. Proto podle názoru městského soudu bylo povinností stěžovatelky A napadené rozhodnutí řádně odůvodnit, a to právě s ohledem na skutečnost, že jí bylo předem známo, že otázka účastenství se jeví účastníku původního licenčního řízení sporná. Městský soud uzavřel, že v rozhodnutí stěžovatelky A není obsažena správní úvaha týkající se možného okruhu účastníků správního řízení vedeného ke změně licence, a to právě ve vztahu k navrhované změně označení programu i bez spojení s jinými změnami podle jiných ustanovení § 21 zákona o vysílání.

Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka A v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., v níž namítala, že jiné soudní řízení, na které městský soud odkázal (sp. zn. 8 A 126/2010), se týkalo jiného správního řízení, (sp. zn. 2008/925/mis/AZR), kdy se současně měnil název označení programu a licenční podmínky podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) a d) zákona o vysílání. Městský soud se v tomto řízení vyjádřil tak, že změna označení názvu programu byla nepřípustná právě vzhledem k její kombinaci se změnou licenčních podmínek. Konkrétně byl problém ve slově Hitrádio, které tehdy stěžovatel B chtěl jako součást označení a které spolu se změnou licenčních podmínek mohlo odkazovat na programovou síť Hitrádií, která mají jiný hudební formát. Toto rozhodnutí však nemohlo být stěžovatelce A vzhledem k odlišné povaze žádosti žádným vodítkem pro nynější správní řízení. Dále podle stěžovatelky A městský soud nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 50/2009, protože jej nelze aplikovat pro všechna řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání. Také změny podle odst. 1 písm. e) citovaného ustanovení neurčují charakter programů a bylo by nesmyslné dovozovat zde účastenství ostatních uchazečů o licenci. Také změna označení názvu programu podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o

vysílání nepatří mezi programové licenční podmínky, které tvoří charakter programu a pro které by bylo možno uvažovat o účastenství neúspěšných žadatelů z licenčního řízení. Takové změny probíhají totiž podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona o vysílání a o těchto žádostech o změnu také stěžovatelka A informuje všechny možné dotčené osoby prostřednictvím úřední desky a elektronické úřední desky.

Proti rozsudku městského soudu podal v zákonné lhůtě kasační stížnost také stěžovatel B z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s, v níž namítal, že napadené rozhodnutí nemělo charakter rozhodnutí, které by významně zasahovalo do práv účastníků řízení či třetích osob. Stěžovatelka A rozhodla o změně názvu programu z původního názvu AZ Rádio na nový název MAGIC BRNO a tato změna není změnou programovou a nemění (ani hypoteticky) parametry licence tak, že by mohla vést k neudělení licence ve smyslu ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání, resp. nejedná se o takovou změnu skutečností uvedených v žádosti o licenci, která by, posuzováno zpětně, mohla způsobit jiný výsledek řízení o udělení licence. K závěru městského soudu, že povinností stěžovatelky A bylo řádně odůvodnit napadané rozhodnutí, a to právě s ohledem na skutečnost, že jí bylo předem známo, že otázka účastenství se jeví účastníku původního licenčního řízení sporná, stěžovatel B namítal, že v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 8 A 126/2010 se účastník řízení domáhal svého účastenství především ve vztahu k navrhované změně podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona o vysílání (tj. změna licenčních podmínek) a dále v souvislosti s tím, že navrhovaná změna názvu programu ve smyslu ust. § 21 odst. 1 a) zákona o vysílání obsahovala slovo Hitrádio (Hitrádio Magic Brno), u kterého účastník řízení dovozoval spojení s existující sítí Hitrádií, která podle jeho názoru hraje jiný hudební formát, než má stěžovatel B uvedený v licenčních podmínkách. Z tohoto důvodu účastník řízení napadl i změnu názvu programu, protože z ní dovozoval souvislost s programovou změnou na základě navrhované změny licenčních podmínek, resp. možné matení posluchačů ve vztahu k příslušnosti této rozhlasové stanice k programové síti Hitrádií. Nyní již stěžovatel B navrhl změnu názvu svého programu tak, aby vyloučil možnou spojitost se sítí Hitrádií a rovněž nežádal o změnu licenčních podmínek, aby tak vyhověl námitkám účastníka řízení ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 8 A 126/2010. Jednalo se tedy o pouhou „prostou“ změnu názvu programu z původního názvu AZ Rádio na MAGIC BRNO, v jejímž důsledku nedochází k žádné programové změně licenčních podmínek, natož pak k takové, v jejímž důsledku by došlo ke změně parametrů udělené licence tak, že by již stěžovatel B nedále nemusel plnit slib ohledně charakteru programu, na jehož základě uspěl v soutěži o licenci. V žádném případě se tak nejednalo o změnu, která by významně zasáhla do práv účastníků řízení a třetích osob ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2011, č. j. 7 As 111/2010 - 171, na který odkázal městský soud. Dovozování významu názvu programu jako jednoho z určujících prvků charakteru programu, jak to činil účastník řízení v žalobě, je nesprávné a účelové. Stěžovatel B vyjádřil nesouhlas s názorem, že změna názvu programu je změnou charakteru programu, neboť název programu je povinnou součástí žádosti o licenci každého žadatele. Stěžovatel B poukázal na řízení podle ust. § 21 odst. 1 písm. e) zákona o vysílání (změna výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladů jednotlivých společníků a výše jejich obchodních podílů, změna společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov, seznamu společníků a akcionářů atd.), u nichž stěžovatelka A rovněž nedovozuje účastenství neúspěšných žadatelů o licenci, neboť rozhodnutí o takové změně nemůže významně zasáhnout do práv

jiných účastníků řízení či třetích osob. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 50/2009 - 76, podle názoru stěžovatele B není možné bez dalšího aplikovat na veškerá řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání. Závěry vyslovené v tomto rozsudku dopadají pouze na případy takových změn, kterými by byli zkráceni na svých právech neúspěšní žadatelé o licenci. Realizace změny názvu programu, kterou stěžovatel v dobré víře uskutečnil na základě předchozího rozhodnutí stěžovatelky A, které městský soud následně zrušil rozsudkem ze dne 11. 1. 2011, sp. zn. 8 A 126/2010, a další změna názvu programu stěžovatele B na základě rozhodnutí stěžovatelky A, jež městský soud opětovně zrušil nyní napadeným rozsudkem, stály stěžovatele B již nemalé finanční prostředky (náklady na zavedení změny názvu programu ve vysílání, náklady na propagaci nového názvu rozhlasové stanice, náklady na změnu obchodních materiálů apod.). V důsledku uvedení těchto změn opět do původního stavu na základě podaných žalob mu tak vznikla značná škoda. Vzniku této škody nemůže nijak zabránit, protože jedná v souladu se zákonem, když předem požádá stěžovatelku A o souhlas se změnou názvu programu postupem podle ust. § 21 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání a změnu označení svého programu realizuje v dobré víře na základě jejího rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že se již jedná o opakovanou žalobu účastníka řízení ve vztahu ke změně názvu programu stěžovatele, stěžovatel má důvodnou obavu z jeho budoucích stejných žalob.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel B uvedl, že původní název programu AZ Rádio se odvozoval od obchodní firmy společnosti Ateliéry Bonton Zlín, a. s., jejíž program rozhlasová stanice AZ Rádio přejímala podle původního znění licenčních podmínek. Tento název tedy nesouvisel s charakterem vysílaného programu jako takového, tj. hudebně zpravodajská a kontaktní rozhlasová stanice s hudebním formátem rocková hudba v celé její šíři, nýbrž se odvozoval od společnosti, od které stěžovatel B přejímal program. Vzhledem k tomu, že stěžovatel B program provozovaný společností Ateliéry Bonton Zlín, a. s. již na základě rozhodnutí stěžovatelky A o změně licenčních podmínek od roku 2008 nepřijímá, nemá zachování názvu AZ Rádio jakékoliv opodstatnění.

Stěžovatelka A i stěžovatel B shodně navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

I když stěžovatelka A podřadila stížní důvody pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., je z obsahu kasační stížnosti zjevné, že nenamítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, ale pouze nesprávné posouzení právní otázky podle ust. § 103 odst. 1 a) s. ř. s., stejně jako stěžovatel B, a to, zda stěžovatelka A měla povinnost odůvodnit správní rozhodnutí, kterým vyslovila souhlas se změnou názvu programu v řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání.

Podle ust. § 21 odst. 1 zákona o vysílání je provozovatel vysílání s licencí povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou těchto skutečností uvedených v

žádosti o licenci: a) označení názvu programu, b) změna časového rozsahu vysílání nebo územního rozsahu vysílání podle § 2 odst. 1 písm. y), c) změna územního rozsahu vysílání u kabelových systémů, d) změna licenčních podmínek, e) změna výše základního kapitálu, způsobu rozdělení hlasovacích práv, vkladu jednotlivých společníků (včetně obsahové specifikace a finančního ohodnocení nepeněžitých vkladů) nebo členů a výše jejich obchodních podílů, společenské nebo zakladatelské smlouvy, stanov a seznamu společníků nebo akcionářů.

Podle ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání je Rada povinna rozhodnout o změně skutečností podle odstavce 1 do 60 dnů ode dne, kdy jí byla doručena žádost provozovatele vysílání s licencí. Rada je povinna své rozhodnutí odůvodnit, pokud se jedná o řízení s více účastníky. Pokud Rada ve stanovené lhůtě nerozhodne a nejedná se o řízení s více účastníky, má se za to, že se změnou vyslovila souhlas. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Důvody neudělení souhlasu musí být shodné s kritérii uvedenými v § 6 odst. 1 písm. e). Základní programovou specifikaci nelze měnit. Rada může řízení přerušit, v takovém případě Rada v usnesení o přerušení řízení uvede, z jakého důvodu řízení přerušuje; po dobu přerušení řízení lhůty neběží.

Podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění rozhodnutí není třeba, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví.

Ze znění ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání je zřejmé, že zákonodárce si byl vědom možnosti, že účastníkem tohoto řízení nemusí být pouze žadatel, ale i další osoby. Otázku účastenství v řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání pak nelze vykládat jinak, než že účastníky řízení o změně skutečností podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení jsou provozovatel vysílání a další účastníci licenčního řízení. Právní názor stěžovatelky A, že účastníci licenčního řízení jsou i účastníky řízení podle ust. § 21 zákona o vysílání pouze v případě změny licenčních podmínek (§ 21 odst. 1 písm. d), je nesprávný a nemá oporu v zákoně o vysílání. Protože se licenčního řízení vedle stěžovatele B účastnilo dalších osm uchazečů, včetně účastníka řízení, je stěžovatelka A povinna na základě ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání své rozhodnutí odůvodnit, přičemž právní úprava obsažená v ust. § 68 odst. 4 správního řádu na danou věc vůbec nedopadá. Skutečnost, že se jedná o změnu licence takového charakteru, která by nemohla vést k neudělení licence na základě veřejného slyšení, není rozhodující pro určení okruhu účastníků tohoto řízení, protože i neúspěšní uchazeči o udělení licence jsou aktivně legitimováni k případnému zpochybnění správní úvahy, na základě níž bylo rozhodnuto o změně označení názvu programu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 50/2009 - 76, publ. pod č. 2305/2011 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Městský soud tak posoudil otázku povinnosti odůvodnit napadené rozhodnutí stěžovatelky A správně.

Nejvyšší správní soud již rozsudku ze dne 25. 3. 2009, č. j. 6 As 17/2008 – 140, dostupný na www.nssoud.cz, zdůraznil, že *„žalovaná proto musí v řízení vedeném podle § 21 zákona o vysílání podrobit žádost o souhlas se změnou skutečností identické úvaze, jakou by provedla při rozhodování o udělení licence k provozování televizního vysílání. Tato úprava, jež nestanoví žádná konkrétní kritéria pro udělení souhlasu podle § 21 zákona o vysílání, a pouze odkazuje na princip úvahy, kterou činí žalovaná při veřejném slyšení při udělování licence, pak*

vede k závěru, že při rozhodování o žádosti podle § 21 zákona o vysílání jsou významné tytéž skutečnosti jako při rozhodování o udělení licence. Těmito skutečnostmi jsou pak skutečnosti uvedené v § 17 odst. 1 zákona o vysílání." V tomto rozsudku jsou tedy vymezeny požadavky na obsah odůvodnění rozhodnutí o souhlasu se změnou skutečností ve smyslu ust. § 21 zákona o vysílání a Nejvyšší správní soud není oprávněn v této fázi řízení jakkoliv předjímat správní úvahy k otázce vztahu názvu programu k udělení licence, neboť to přísluší stěžovatelce A jako správnímu orgánu.

K argumentaci týkající se vzniku případné škody stěžovateli B, která ovšem není předmětem soudního řízení před správními soudy při přezkumu správního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud odkazuje na ust. § 66 věty předposlední zákona o vysílání, podle které má podání žaloby odkladný účinek s výjimkou rozhodnutí Rady podle ust. § 20 odst. 4 a § 21 odst. 3. Z uvedeného vyplývá, že žaloba proti rozhodnutí o změně skutečností podle ust. § 21 odst. 1 zákona o vysílání nemá odkladný účinek. Poučení stěžovatelky A uvedené v napadeném rozhodnutí je tak v rozporu se zákonem.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou nedůvodné, a proto je zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé ve věci úspěch neměli, a nemají proto právo na náhradu nákladů řízení a účastníku řízení žádné náklady nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou ji soud uložil a z důvodů hodných zvláštního zřetele ji může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení NONSTOP, s. r. o. neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil a nenavrhla, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu dalších nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. února 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu